

Indtægter, som Landmanden kan drage af sin Bedrift. Jeg skal nævne de minimale Tilskud, som Staten har ydet paa dette Omraade. Staten har ydet 30 000 Kr. aarlig til alle de forskellige Statsskuer for Hingste, der er afholdt, og den har aarlig ydet til Hesteavlsforeninger 80 000 Kr. Det er disse Penge, Ministeriet nu vil tage bort. Selv om det drejer sig om ringe Beløb, vilde deres Inddragelse gøre ganske ubodelig Skade, idet den vilde svække Initiativet hos Landboerne til at søge de paagældende Formaal fremmet til Gavn for hele Samfundet. Jeg vil meget fraraade, at man gaar med til dette. Der er ogsaa andre Opgaver paa Hesteavlens Omraade, som sikkert vil trænge sig paa til Løsning i kommende Tider. Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at den Hestekraft, som anvendes i det danske Landbrug til Dyrkning af den danske Jord, koster aarlig i Vedligeholdelsesfoder ca. 400 Mill. Kr., saa ærede Medlemmer vil have en levende Forstaaelse af, at Værdien af f. Eks. at foretage Forsøg gaaende ud paa at faa den samme Kraft tilvejebragt paa billigere Maade er en Opgave for Hesteavlsforeningerne, som vil kunne faa meget stor samfundsmæssig Betydning, en saadan Betydning, at man fra Lovgivningsmagtens Side skal være overordentlig varsom med at gribe ind i og tage nogle af de Støtter væk, som hidtil har baaret hele denne Bevægelse.

Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at medens vor Landbrugsminister herhjemme mener at kunne fragte Hesteavlen den Støtte, som Staten hidtil har ydet, vil man se, at i vort Naboland ved den sydlige Grænse gaar Bestræbelserne i ganske modsat Retning, idet man i Tyskland i Øjeblikket arbejder med meget store Tilskud til Hesteavlen, og man vil se, hvorledes man dør i Øjeblikket søger at komme ind paa de samme Avlsretninger, som vi her i Danmark har været inde paa i en Række Aar, og søger at komme bort fra den Avl, som i mange Aar var den mest betydende dernede, nemlig Opdrætning af Militærheste; nu er man gaaet over til at opdrætte Brugsheste, som skal være tjenlige til at arbejde i Landbruget. Man vil ligeledes se, hvorledes man dør yder Støtte til Indkøb af gode Heste i Danmark og f. Eks. træffer Bestemmelse om, at andre Heste, som der ellers skal betales en meget stor Indførselstold af, bliver todfri, naar de indføres i Avlens Tjeneste. Alt dette er jo Bevis for, at man fra andre Sider har Øjet aa-

bent for den Værdi, Hesteavlen kan have for hele Samfundet. Og kan Hesteavlen have betydelig Værdi for Tyskland, er det klart, at den ogsaa maa kunne faa stor Værdi for Danmark.

Tiden er sikkert inde til, at man herhjemme maa søge at tilvejebringe Muligheder for fuldt ud at forsyne os selv med Heste. Man har hidtil hovedsagelig forsøgt at fremme Avlen i ganske bestemte Retninger, og man er, forekommer det mig, noget til Skade for hele Samfundet, kommet bort fra at opdrætte en ganske almindelig Brugshest med netop de specielle Evner, som en Brugshest nu en Gang skal have, nemlig at yde den størst mulige Kraft ved det mindst mulige Foderforbrug. Uden at tage noget Hensyn til Skønheden eller til Eksteriøret skulde man fremskaffe en levende Maskine, som kunde være særlig egnet for det mindre Landbrug. Der indføres jo her til Landet en Mængde saadanne mindre Heste, som vi udmærket kunde opdrætte herhjemme, og hvorved vi kunde spare de mange Penge, som nu gaar til Udlandet til Indkøb af disse Dyr. Der er mange Spørgsmaal, der bør tages op paa Hesteavlens Omraade, og dertil forekommer det mig, at den højtærede Minister skulde yde sin Støtte. Selv om han er overordentlig stærkt optaget af den besværlige Gerning, der hviler paa hans Skuldre, skulde han dog søge at faa Lejlighed til i nogle enkelte Timer at fordybe sig i Spørgsmaalet og derved maaske naa til en anden Opfattelse end den, der har faaet Udtryk i det foreliggende Lovforslag.

Saa skal jeg endelig berøre Ministerens Forslag om Nedsikring af Tilskuddet til Foreningskonsulenter. Er der noget Omraade, hvor man efter min Mening fra Statens Side har absolut Pligt til at støtte, saa er det netop Bestræbelserne for at sprede saa stor Oplysning som muligt paa dette specielle Omraade; og det kan hyppig spille en virkelig afgørende Rolle for, om en Konsulent kan ansættes eller ikke, hvorvidt Staten giver Tilskud til Konsulentens Løn og hele Virksomhed eller ikke. Vi fik jo gennemført en Lov af 1919 — saa vidt jeg husker — hvorefter Staten gav som Tilskud Halvdelen af Konsulenternes Løn og tillige Halvdelen af Rejseudgifterne og Kontorholdet, og dette, som ved Loven af 1923 blev indskrænket til $\frac{2}{5}$, foreslaar den højtærede Minister nu lagt om paa en anden Bø. idet Statens Tilskud fremtidig kun skulde være $\frac{3}{5}$ af Konsulentens Løn og Tilskuddet skulde begrænses til et